

Travniki so bili še lepo zeleni, množica krav, bikov in teličkov se je prav zadovoljno pasla. Kmetje so razvažali gnoj, da bo preko zime na travnikih in njivah lepo razpadel in bo spomladi, ko bo sneg izginil, že učinkoval. Pred Žulem, ko sem prišel na obsežne pašnike, sem spet sedel – topel lesen štor je bil le preveč vablljiv. Kdo bi v takem dnevu hitel, ko pa ga bo tako prehitro konec! Na Dedjeko so mi ponudili žganje, pa sem se zahvalil, ker je bilo že Martinovega vina dosti. Mimo njihove kapelice na travniku, prav lepa in imenitna je, sem jo po ozki poti v strmem travnatem pobočju mahnil tja do roba gozda. Neverjetne strmine, pa vendar obdelane. Ni lahko, prav gotovo da ni, ko pa sedeš v mirnem dnevu, nenadoma ni videti vseh tistih potreb, ki nas tako nažirajo.

In tako sem spet potegnil iz nahrbtnika podlogo, da bo skala manj trda, in sedel. Menda prav v tistem robu sneg najhitreje skopni. Tako čudovito je grelo sonce, še sapice so utihnile. Doline spodaj so bile senčne, hladne, ponekod je še ležala slana – sonce tistih delov zdaj, v jeseni, sploh ne obsije več.

Bolj ko je strma pot, v večjo radost pripelje, ali pa v vsaj bolj popoln notranji mir. Po stari stezici sem se spustil v dolino, ker pa je megla že silila tudi v Zalog, nisem šel tja naravnost – vzpel sem se v rob pred Burjekom, da sem ujel še nekaj sonca, predvsem pa meni povsem neznane poglede na Goro. Štorovke v robu nad potjo so bile preveč namočene, da bi jih nabral.

V Zalogu me je potem pobrala Mojca, da sva šla še skupaj na Goro. Na drugi strani so megle pljusale visoko v pobočje, tako da so mi, navajenemu sončnega dne, kar malce načele dušno zdravje. Nad Pretovčami, preko katerih je čez ozko sedlo megla tudi našla pot, sva spet uzrla neskončno belo ploskev, predvsem pa vse tiste zalive, ki so se zajedali prav v vsako dolino, v vsak kotic, kamor megla lahko seže. Prehodi iz megle v jasnino so bili po pobočjih ozaljšani z nenavadnimi sencami golih dreves, popoldansko sonce pa je z žarki ustvarjalo v vlažnem ozračju pridihi skrivnostnosti – zgodnja jesenska megla je še bolj bela, bolj slepeča, saj ima sonce, ki jo presvetljuje, še vedno nekaj moči. Tudi sapice so bile zdaj nekoliko močnejše, kar malce je zahladilo na vrhu. Ves venec gorá na severno stran je pred dnevi pobelil sneg. Ni bilo veliko ljudi, saj moraš v sivini dolinske megle verjeti, trdno verjeti, da je nekje lep dan, sicer obsediš, v svoji sreči ali nesreči, nikamor te več ne žene, tisti zdravi nemir počasi ugasne... Danes sva ga spet oživila.

Na povratku se je vse že umirjalo. Sonce se je prevešalo za hribe, vse daljše sence so se risale za otočki, ki so kukali nad meglo, bela ploskev je nekoliko zdrsnila ob pobočjih in postala povsem ravna. Hlad se je selil v razgreto telo, trepetanje zraka je utihnilo, mrak je bil blizu. Nenadoma sva utonila v teman, meglen večer. Sončno Martinovo, vse sonce poletja, vsa pozlata jagod, je ostalo le v spominu – in v kletih, v sodčkih, ki bodo še kdaj razveselili ljudi, ko bodo prišli skupaj.

Notranjci

MILENA OŽBOLT

*Duh kamna
nas je dal.*

*Čeprav prirasli
v veselje
z zelenimi nitmi,
se spotikamo
odrtnih nog
v nepovrat.*

*Kamni,
po katerih padamo,
ostajajo z nami
in tudi tisti
vrženi v nas...*

*Prav tako
oni v roki,
zalučani jezno
proti obzorju.*

*Kamen tudi v prsih
včasih,
celo v glavi;
s temo,
deročimi vodami
pod zemljo –
in kakšnim kapnikom...*

*O, kamen,
nisi ravno mehek
z nami!*

*Je upanje,
da bomo kdaj –
ker rastemo na tebi –
postali nežen mah?*

Gôri

ALEŠ TACER

*Na tebi noga je počila.
Po dolgi in naporni hoji
objeli so me boki tvoji –
val čustev v meni si zbudila.*

*Razširil sem dlani v zanosu.
Oblak se nizko je primaknil
in veter se te je dotaknil –
poseben čar je v tem odnosu.*

*Stoletij čas te v brazde orje.
Ostani kljubovalna, močna,
pa vendar tudi nežna, sočna –
s sestrâmi sklenjena v pogorje!*